

38703010-2	09/09/2013	ידיעות אחרונות - כותרת	עמוד 17	1	15.48x34.97
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221					

זיכרון מצולק

שנות דוד חלפו מאז איבדתי את תמימות נעוריי. זה לא היה לילה שבו נפלו בקרבתי טילי קטיושה או גזי מרגמה, לא נורו מעליי כדורי קלצ'ניקוב או גוריינוב מצריים. זה היה הלילה שבו נהרגו 18 מחב"ר, ריי, אשר לא חזרו מקרב הצנחנים בחווה הסינית.

לא הייתי שם. איתן, מפקד המחלקה, החליט להשאיר דווקא אותי לשמור על הציד המחלקתי. האם שפר עליי גורלי או איתרע מזלי על כך, זו התחבטות שבה אני מתחבט עם עצמי כבר ארבעים שנה. את ההכנות לקרב עשינו בשדה התעופה הקטן בטסה, לא רחוק ממפקדת האוגדה של אריק. כשנחתו מסוקי היסעור כדי להטיס את חיילי הגדוד לאזור הלחימה, ראיתי בעיניים כלות איך הם נבלעים בבטן המסוק בזה אחרי זה, עמוסים בנשק, בציוד ובמוטיבציה יוצאת דופן לעמוד מול האויב ולהלום בו, ואילו אני נשארתי מאחור עם ערימה של קיטבגים ותסכול עצום.

כאילו רק אתמול שכבתי על הרמפה בקצה שדה התעופה, שומע רעמי תותחים, מאזין לקולות ירי של נשק קל ולצריחת מנועי טנקים.

לא ידעתי שקולות המלחמה ששמעתי היו הרגעים שבהם חבריי, לוחמי גדוד הצנחן נים 890, נלחמו על חייהם. בבוקר שלמחרת התגלתה לי מלוא הזוועה. טפטוף קל של חיילים ומפקדים החל לזרום לכיוון שטח הכינוס הגדודי, בהם ניר ישר, מאגיסט מגבעתיים, הראשון מהפלוגה של-נו שהגיע עד אליי גורר רגליו באיטיות, בגדיו מאובקים, פניו שחורים מלכלוך ופיח, עצב עמוק נשקף מעיניו התכולות. "ניר מה קרה?" שאלתי אותו בבהלה. "יעקקי נהרג, מילר נהרג וכני ועוד רי ועורא לידני וגרדין, ויש עוד הרוגים והרבה פצועים". התיישבו שנינו על הרמפה, הוא עיף ממאורעות הלילה שעבר עליו ואני בהלם ממה ששמעתי ממנו.

סגל, אז והיום | צילום: רמי זרנגר

עד לשעת הצהריים הגיעו לשדה התעופה בטסה חיילי הגדוד שנותרו ללא פגע גופני. יהודה דובדבני, שהיה הקצין הבכיר באותו רגע, פקד על מסדר בוקר, החיילים העייפים התנערו ותוך חצי שעה הגדוד חזר להיראות כגדוד. נראה כאילו שהח"ו היה הקשה שחוו החיילים

רק לפני כמה שעות חלפה כלא הייתה. אך לא, צלקת הקרב צרובה בזיכרון הקולקטיבי של חיילי הגדוד ושל קציניו וזיכרון האישי של כל אחד מהלוחמים שהשתתפו בו עד ימינו אלה. אותו יום היה שמיני עצרת. לקראת ערב התקרב למאהל הפלוגה חייל מילואים. "אני אח של חזי שוהם", אמר. ידענו שחזי נהרג, אולי ההרוג האחרון של הגדוד בקרב. הפנינו אותו לחזי דחבש, מפקד המחלקה, שלקח את האח הצידי דה וסיפר לו על נפילת אחיו. ממש באותו זמן רקדו לוחמים מהגדוד עם ספר תורה קטן את הקפות שמיני עצרת.

זעקת הכאב של האח של חזי שוהם מהולה בריקודי החג בעיצומה של מלחמת הישרדות, זו מלחמת יום כיפור בשבילי.

רס"ן (מיל') מעוזיה סגל נפצע באורח אנוש בשנת 74 בקרבות שהתחוללו לאחר תום מלחמת יום הכיפורים במובלעת הסורית. הוא הפך לסמל לשיקום ולקידום נכים, כתב ספרים וכיום הוא מנהל אגף רווחה ושירותים חברתיים במועצת חוף אשקלון